

HỒI THỨ BẢY

MỘT TRẬN ÁC ĐẤU KINH HỒN NGOÀI NHẠM MÔN QUAN

Trí Quang đại sư từ từ quay đầu lại, chú ý nhìn Kiều Phong, nói:

-Kiều Bang chúa! Trường hợp mà Bang chúa được tin báo cấp về việc này thì Bang chúa sẽ hành động ra sao?

Kiều Phong nghe hỏi, bầu nhiệt huyết bốc lên bừng bừng, đồng dạ đáp:

-Trí Quang đại sư! Kiều mỗ kiến thức hẹp hòi, tài đức không đủ để quản chúng cảm phục, hiệu lệnh không đủ để anh em trong bản bang tuân theo, nói ra càng thêm hổ thẹn. Dù Kiều mỗ không đủ tài năng nhưng có tác dạ sắt son, có cốt cách của một gã nam nhi. Trong phạm vi những công cuộc đại nghĩa khí này, quyết chẳng đến nỗi không hiểu điều hơn lẽ thiệt. Nhà Đại Tổng ta bị quân Liêu cầu lẳng nhục, đó là mối cảm hờn cho quốc gia, ai là người không nghĩ đến chuyện báo thù. Giả sử mà tôi không được tin báo về việc này cũng phải tự mình suất lĩnh anh em bản bang đi suốt ngày đêm đến tiếp viện.

Những câu khẳng khái hiên ngang của Kiều Phong khiến cho mọi người nghe đều cảm thấy rung động trong lòng và đều cho là bậc đại trượng phu phải thế mới xứng đáng. Trí Quang gật đầu nói:

-Bang chúa nói như vậy thì ngày đó chúng tôi ra ngoài ả Nhạm Môn quan phục kích không phải là một hành động lầm lạc chẳng?

Kiều Phong cảm thấy trong lòng tức tối, lẩm bẩm: "Người cho ta là hạng người nào? Nói thế chẳng hoá ra coi thường ta lắm ru?" Tuy nhiên thần sắc vẫn bình tĩnh, ông nói tiếp:

-Những sự nghiệp oai hùng lẫm liệt của tiền bối, Kiều mỗ rất lấy làm ngưỡng mộ, chỉ tiếc mình sinh sau đẻ muộn, không được theo gót các bậc tiên hiền để dự phần vào những công cuộc nghĩa cử oai hùng, ra tay giết giặc.

Trí Quang chằm chằm nhìn Kiều Phong, nét mặt lộ vẻ khác lạ, thủng thỉnh nói:

-Sau khi chúng tôi được tin, một mặt phái người đến chùa Thiếu Lâm đưa tin, một mặt cùng nhau kéo thẳng đến Nhạm Môn quan để đánh giặc Hồ. Tôi đi cùng nhân huynh đây.

Vừa nói vừa trở Triệu Tiền Tôn, Trí Quang lại nói tiếp:

-Chúng tôi đi đoàn đầu cả thấy hai mươi mốt người. Trừ vị thủ lĩnh võ công tuyệt vời ra không kể, còn Ôn Bằng chúa, Vạn Thắng Dao Vương Hương Lâm lão anh hùng, Hoàng Sơn Quán Vận Đạo trưởng phái Địa Tuyệt đều là những tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm lúc đương thời. Hồi đó lão tăng chưa xuất gia đầu phật, tuy theo gót quần hùng mà thực ra thì bản lĩnh người ta mười, mình chưa được hai, chẳng qua là vì lòng yêu nước, giết giặc, không dám lùi lại phía sau, mong gom góp được phần nào hay phần ấy. Chính nhân huynh đây hồi đó võ công cũng còn cao hơn lão tăng nhiều.

Triệu Tiền Tôn nói:

-Quả vậy! Võ công người hồi đó còn thua xa ta lắm, hay ít ra cũng còn kém hơn một bậc.

Triệu vừa nói vừa giơ hai ngón tay thẳng lên, cao thấp cách nhau đến hơn một thước. Y cho thế còn chưa đủ, liền đưa hai lòng bàn tay xa nhau đến thước rưỡi. Trí Quang lại nói:

-Lúc qua ải Nhạn Môn quan thì trời đã hoàng hôn, chúng tôi ra khỏi cửa quan chừng hơn mười dặm, vừa đi vừa ngắm ngớp phòng bị. Trời mỗi lúc một tối sầm lại. Đột nhiên góc tây bắc có tiếng vó ngựa dồn dập, ít ra là hơn chục con, khí thế rất hùng dũng. Vị thủ lĩnh chúng giơ cao tay mặt lên, cả đoàn đều dừng bước. Ai nấy vừa mừng rỡ vừa hồi hộp mà chẳng ai nói câu nào. Mừng rỡ vì tin báo quả nhiên đúng và chúng tôi đến nơi vừa kịp để ngăn cản bên địch. Song ai cũng biết rằng bọn võ sỹ Khất Đan này rất lợi hại vô cùng. Ai cũng nghĩ nếu tử tế họ đã không đến đây, mà họ đã đến chứng tỏ là chẳng tử tế gì.

Ngừng một giây, Trí Quang lại nói tiếp:

-Bọn này đã dám khởi hấn với phái Thiếu Lâm, một phái võ nổi tiếng nhất ở Trung Nguyên, tất là đã được tuyển lựa kỹ càng trong những tay võ sỹ cừ khôi. Nhà Đại Tống đánh nhau với Khất Đan nhiều trận thua mà ít khi được. Cuộc chiến đấu hôm nay chưa ai đoán trước được là thắng hay bại. Vị thủ lĩnh vẫy tay một cái, hai mươi mốt người chúng tôi liền chia nhau mai phục vào phía sau những tảng đá lớn hai bên đường.

Hang núi này mé tả là một vực sâu, đá mọc lổm chổm, thăm thẳm nhìn không thấy đáy. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, rồi nghe rõ cả tiếng họ ca hát. Song những khúc ca Tây Liêu điệu dài thườn thượt, lại giọng khô khan quê kệch, không ai hiểu gì cả.

Tay phải tôi nắm chặt lưỡi đao, mồ hôi tay ướt đầm, thò tay xuống đầu gối lau vào quần cho khô đi, nhưng chỉ được một lát lại ướt đầm. Thủ lĩnh đại ca phục ngay bên cạnh tôi, anh thấy tôi không nín thở được liền đưa tay ra vỗ nhẹ vào vai

tôi hai cái rồi trông tôi mà cười. Đoạn anh vung tay trái đánh dứ một đòn, ra điều tay này sẽ giết hết giặc Hồ.

Tôi cũng nhìn đại ca mỉm cười và thấy vững tâm được nhiều. Con ngựa bên Liêu đi đầu còn cách chừng hơn năm chục trượng, tôi nấp sau tảng đá lớn, ngó ra xem thì thấy bọn võ sỹ Khất Đan này đều mặc áo mền dày, người áo dài, kẻ đao ngắn, có người cầm cung đeo túi tên, lại có người để con chim ưng thật lớn đậu trên vai.

Họ vừa đi vừa hát vang, dường như không ai nghĩ đến phía trước có quân địch mai phục. Lát sau tôi đã trông rõ mặt mày người võ sỹ Khất Đan, tên nào cũng tóc ngắn, râu rậm, mặt mũi hung dữ. Khi thấy họ đến gần, trống ngực tôi đánh thành thịch, dường như trái tim tôi muốn chui qua miệng nhảy ra ngoài.

Mọi người nghe Trí Quang thuật, tuy là việc xảy ra trước đây ba mươi năm mà trong lòng ai nấy đều hồi hộp. Trí Quang lại nhìn Kiều Phong, nói:

-Việc thành bại này có liên quan đến quốc vận nhà Đại Tống, cũng là sự yên nguy của ức triệu sinh linh. Chúng tôi lại không nắm vững phần thắng, chỉ trông vào ưu điểm là kẻ địch lộ liễu bên ngoài, còn mình thì nấp trong bóng tối. Theo ý Bang chúa thì chúng tôi nên làm thế nào?

Kiều Phong đáp:

-Từ xưa đã có câu "Bình bất yếm trá". Hai nước giao binh thì không kể gì đến đạo nghĩa giang hồ hay lẽ luật võ lâm nữa. Quân Liêu cầu tàn sát già trẻ, lớn bé con dân nhà Đại Tống, họ có kiêng dè gì đâu? Theo ý kiến tại hạ thì trong trường hợp nên dùng ám khí và ám khí cần tẩm thuốc độc cực mạnh.

Trí Quang giơ tay vỗ đùi đánh đét một cái, nói:

-Phải lắm! ý kiến Kiều Bang chúa rất hợp với tư tưởng chúng tôi hồi ấy! Thr lĩnh đại ca thấy Liêu cầu đến gần liền hú lên một tiếng dài để ra hiệu. Sau các tảng đá lớn, ám tiễn tới tấp bay ra: nào cương tiên, nào tụ tiễn, nào phi đao, nào thiết chuỳ đều tẩm thuốc kịch độc. Bỗng nghe những tiếng kêu oai oái vang dậy, bọn Liêu cầu nhón nháo cả lên, ngã ngựa đến quá nửa. Trong bọn cười ngựa này có người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Trí Quang lại kể tiếp:

-Lúc này tôi đã đếm được rõ ràng bọn võ sỹ Khất Đan có mười tám tên cả thấy, mười một tên đã bị trúng ám khí, thế là chỉ còn có bảy. Chúng tôi liền nhất tề xông ra, khoa đao lên chém một lúc chết sạch cả, không còn mống nào chạy thoát.

Nhiều người Cái bang hoan hô nhiệt liệt, song Kiều Phong và bọn Đoàn Dự lại thầm hỏi: "Ông vừa nói bọn võ sỹ Khất Đan này được tuyển lựa rất kỹ mà sao chỉ trong khoảnh khắc chúng đã bị giết hết?" Trí Quang thở phào một cái, kể tiếp:

-Chúng tôi giết một lúc hết sạch mười tám tên, mừng thì mừng thật nhưng lại càng nghi hoặc: chẳng lẽ bọn võ sỹ Khất Đan chỉ có bấy nhiêu tên bị thịt này thôi

sao? Mỗi tên mới bị một đao là toi mạng ngay, tuyệt không có lấy một hảo thủ, chẳng hoá ra người đưa tin không xác thực? Hay là quân Liêu cầu có ý bày ra kế dụ địch để nhử bọn chúng tôi?

Trí Quang kể tiếp:

-Còn đương phân vân bỗng lại nghe có tiếng ngựa hí, từ góc tây bắc hai người cưỡi ngựa đi tới. Lần này chúng ta không mai phục nữa, ngang nhiên tiến lại. Hai người cưỡi ngựa này là một đàn ông và một đàn bà. Người đàn ông thân thể khôi vĩ, tướng mạo đường đường, cách phục sức sang gấp mấy mười tám tên võ sỹ trước.

Người đàn bà là một thiếu phụ tay bông đưa nhỏ. Hai người lỏng buông tay khâu, sánh vai nhau cười cười nói nói ra chiều thân mật, rõ ràng là một cặp vợ chồng trẻ. Hai người này vừa trông thấy chúng tôi đã hơi lộ vẻ ngạc nhiên.

Khi thoáng nhìn thấy mười tám tên võ sỹ nằm chết la liệt trên mặt đất, gã đàn ông lộ vẻ hung dữ lạ thường. Gã nhìn chúng tôi cả tiếng quát hỏi, nhưng gã nói tiếng Khất Đan chỉ nghe thấy líu lo mà chẳng hiểu gì. Thiết Thập Phương Đại Hùng cử ngọn thực đồng côn, quát lớn:

-Tên Liêu cầu kia xuống nạp mạng đi!

Vừa nói vừa giơ côn đánh xuống gã đàn ông. Thủ lĩnh đại ca trong lòng nghi hoặc, quát lên:

-Phương hiền đệ không được lỗ mãng! Chớ có giết y, phải bắt sống để tra hỏi ngọn ngành.

Thủ lĩnh chưa dứt lời thì gã kia vươn tay phải ra chụp được tay Phương Đại Hùng đang cầm cây thực đồng côn, vịn đánh "ráu" một tiếng, xương tay Phương Đại Hùng đã bị gãy nát. Gã giằng lấy cây côn giơ lên vụt xuống. Chúng tôi la ãm lên tiến đến giải cứu thì đã không kịp. Lúc ấy có bảy tám người nhằm gã phóng ám khí tới.

Gã này chỉ giơ giơ tay áo bên trái lên phất một cái, phát ra một luồng kinh phong quạt cả bảy nhiều ám khí rớt xuống một bên. Chúng tôi biết rõ tính mạng Phương Đại Hùng không thể nào thoát chết, thì thấy gã cầm thực đồng còn xâu người Phương lên rồi quăng cả người lẫn côn xuống bên đường, miệng lý lối chẳng biết nói gì.

Bây giờ thì rõ ràng tin báo quả đã không sai. Chúng tôi lại lo rằng sau đây còn có những tay ghê gớm hơn nữa. Chúng tôi đành ỷ bên mình đông người xúm lại uy hiếp, sáu bảy người nhảy xô lại tấn công gã đàn ông và bốn năm người xúm lại đánh thiếu phụ. Không ngờ thiếu phụ này chẳng biết chút võ nghệ nào.

Vừa bị chém một đao, cánh tay nàng đã đứt lìa mình. Thiếu phụ bông con té nhào xuống đất. Một người khác bồi thêm một nhát nữa, bứt mất nửa đầu nàng. Gã

đàn ông tuy võ nghệ cao cường nhưng bị bảy tám tay cao thủ vây đánh thì tài nào có thể rảnh tay giải cứu được cho vợ con.

Mấy chiêu đầu gã chỉ dùng thủ pháp kỳ dị để cướp lấy khí giới của chúng tôi chứ không chém giết ai. Nhưng khi thấy vợ con bị giết rồi thì mắt gã đỏ ngầu, vẻ mặt hung dữ trông mà phát khiếp. Lúc đó tôi thấy gã mắt nảy lửa thì hồn vía lên mây không dám tiến lên.

Triệu Tiền Tôn ngắt lời:

-Cái đó không thể trách người được! Cái đó không thể trách người được!

Triệu Tiền Tôn trừ khi nói tới Đàm bà là có ý nể nang, còn ngoài ra bất luận nói với ai, y cũng chẳng coi vào đâu, vẫn một luận điệu trào phúng và lên giọng trích thượng. Hai câu này thế là y nói tử tế rồi đó. Trí Quang lại nói:

-Trận ác chiến này diễn ra trước đây ba mươi năm. Trong ba mươi năm trời, tôi đã không biết bao nhiêu lần nằm mơ thấy hình ảnh đó xuất hiện. Tất cả những chi tiết trong trận ác chiến dường như in sâu vào tâm khảm tôi. Gã người Liêu kia vươn hai tay ra quét ngang một cái, không biết gã đã dùng thủ pháp gì mà đoạt được khí giới của hai người trong bọn tôi, rồi một tay đâm, chém giết luôn hai người đó.

Thoắt nhảy xuống, thoắt đã lại vọt lên lưng ngựa, gã chẳng khác gì ma quỷ hiện hình, Quả vậy gã tựa hồ có phép biến hoá xông vào mé bên này giết một người rồi chuyển vọt sang bên kia chém người khác. Chỉ trong khoảnh khắc, bọn tôi hai mươi một người thì chín người đã mất mạng về tay gã. Bảy giờ ai nấy đều tức giận, hai mắt đỏ ngầu.

Thủ lĩnh đại ca cùng Ônng Bang chúa và đồng bọn sấn xổ xông vào, không kể gì sống chết để chiến đấu với gã. Dè đâu võ công gã kỳ lạ không thể tưởng tượng được, không ai đoán trước nổi những đòn gã sắp đánh về phương nào. Luồng gió bắc ngoài ải Nhạn Môn quan thổi hất hiu hoà lẫn với tiếng kêu gọi của các vị anh hùng hảo hán lúc lâm chung.

Những chân tay run rẩy, những khí giới nhuộm máu ào phóng lên không trung loạn xạ. Lúc này ai bản lĩnh có giỏi cũng bảo vệ thân mình chưa xong, không vào cứu được người chung quanh nữa. Trước tình thế này, lòng tôi quả là vô cùng sợ hãi. Nhưng mắt thấy anh em chết thảm, bất giác luồng nhiệt huyết sôi sùng sục, căm giận đến quên cả sợ hãi.

Tôi cưỡi ngựa xông thẳng vào trước mặt đối phương, hai tay cầm hai đao bổ xuống đầu gã. Tôi tự biết nếu nhát gươm này không chém trúng gã thì đành mất mạng với gã. Thanh đao tôi còn cách đầu gã chừng hơn một thước thì đột nhiên tay gã chụp lấy một người đưa đầu lên để hứng lấy nhát đao của tôi.

Tôi nhìn rõ đó là Đỗ lão nhị trong Đỗ thị tam hùng ở Giang Tây thì giật mình kinh sợ. Nếu cứ thuận đà chém thẳng xuống thì còn gì là tính mạng Đỗ ca? Tôi hấp tấp rút đao về bỗng nghe "chát" một tiếng, lưỡi đao đã chém đúng vào đầu con ngựa tôi cưỡi. Con ngựa bị đau quá, vừa hí vang một tiếng vừa nhảy lên.

Giữa lúc này, gã người Liêu kia đánh ra một chưởng. May làm sao, con ngựa của tôi vừa nhảy lên, không sớm không chậm một giây nào, vừa đúng lúc con ngựa chạm vào chưởng lực của gã, không thì tôi đã bị gãy xương toi mạng. Chưởng lực của gã thật là khủng khiếp, cả người tôi lẫn ngựa bắn tung lên rất cao, rớt xuống một ngọn cây lớn rồi mắc luôn trên đó.

Tôi sợ hãi mê man, chẳng biết mình còn sống hay đã chết rồi và người mình đang ở chỗ nào. Tôi ở trên cao trông xuống thấy bọn anh em mình bao vây đối phương mỗi lúc một ít dần, chỉ còn lại năm sáu người, tôi thấy người nhân huynh đây (trở Triệu Tiền Tôn) lạng đi một cái, té lăn xuống vũng máu. Tôi tưởng y cũng toi mạng rồi.

Triệu Tiền Tôn nói:

-Việc này nói ra thật xấu hổ nhưng chả cần giấu giếm làm gì. Có phải ta bị thương đâu, vì sợ quá mà ngất lịm đi ngã ra. Ta thấy gã người Liêu hai tay nắm lấy hai chân Đỗ nhị ca xé ra một cái đứt đôi, lục phủ ngũ tạng rời cả ra ngoài. Đột nhiên ta thấy trái tim ngừng đập, mắt tối sầm lại rồi không biết gì nữa. Phải mà! Ta là con quỷ nhát gan, thấy gã vừa xé người đã sợ quá ngất đi.

Trí Quang nói:

-Thấy con ác quỷ đó giết anh em mà bảo là không sợ thì thật là nói bậy. Lúc đó mảnh trăng lạnh lùng cũng đang lơ lửng đầu non rọi xuống như cảnh tượng đêm nay.

Trí Quang nói đến đây, liếc mắt nhìn lên mảnh trăng lưỡi liềm trên đỉnh núi rồi nói tiếp:

-Lúc đó bên ta chỉ còn bốn người chiến đấu với gã Liêu cầu. Anh thủ lĩnh tưởng mình không tài nào thoát chết, quát hỏi liên thanh: "Người là ai? Người là ai?" Gã người Liêu không trả lời, xoay tay hai cái lại giết luôn hai người nữa. Thốt nhiên gã co chân đá vào huyệt đạo trên lưng Ông Bang chúa, rồi chân trái đá theo thế "Uyên ương liên hoàn" trúng huyệt đạo anh thủ lĩnh.

Những cử động điểm huyết, đá huyết của gã tôi trông rõ cả. Lấy chân đá mà điểm trúng huyệt đạo, cước pháp của gã thật vô cùng kỳ dị, tôi không thể tưởng tượng được. Giả tỷ tôi không biết mình sắp chết đến nơi thì khi trông thấy hai người bình sinh tôi rất kính ngưỡng đang gặp nạn, đã buột miệng la lên.

Gã người Liêu thấy đã giết hết bọn cường địch liền chạy lại bên thi thể vợ, ôm lấy thân nàng khóc rống lên, tiếng khóc cực kỳ bi thảm. Tôi nghe tiếng khóc không

khỏi mũi lòng, thì ra tên Liêu cầu này ác như quỷ sứ, dữ như ác thú mà hãy còn có nhân tính. Giọng thống khổ bi ai của gã tưởng chả kém gì người Hán chúng ta.

Triệu Tiền Tôn nói:

-Loài dã thú còn có thâm tình giữa cha con và vợ chồng, vị tất nó đã thua loài người. Thế thì người Liêu cũng là người, Hán cũng là người, sao nó lại không thương xót bằng người Hán?

Mọi người nghe Triệu Tiền Tôn nói, nổi lên la ó:

-Quân Liêu cầu bạo ngược hung dữ, tệ hại hơn rắn độc, mãnh thú. Sao lại đem ví với người Hán ta được?

Triệu Tiền Tôn chỉ cười nhạt mà không đáp. Trí Quang lại nói tiếp:

-Gã người Liêu khóc một hồi rồi ôm lấy xác đứa nhỏ nhìn một lúc rồi đặt xác đứa nhỏ vào trong lòng xác mẹ. Đoạn gã chạy đến trước mặt anh thủ lĩnh quát tháo. Song anh thủ lĩnh không chịu khuất phục, trừng mắt nhìn gã. Có điều anh bị điểm huyết nên không nói ra lời quát mắng lại được. Gã người Liêu đột nhiên ngửa mặt nhìn trời, hú lên một tiếng dài rồi thò đầu ngón tay ra viết chữ vào vách đá. Lúc đó trời đã tối mịt, tôi lại ở đằng xa nên không nhìn rõ gã viết những gì.

Triệu Tiền Tôn nói xen vào:

-Gã viết gì cũng viết bằng chữ Khất Đan, dù người có trông thấy cũng chẳng hiểu cóc gì.

Trí Quang đáp:

-Đúng rồi! Tôi có trông thấy thì trông chữ cũng không hiểu được. Gã viết xong quay lại ôm lấy thân vợ con, chạy ra sườn núi nhảy tòm xuống vực sâu! Biển cố này thật tôi không ngờ đến. Tôi vẫn tưởng một người võ công cao cường như gã tất phải là một bậc cao cả ở nước Liêu, chuyến này vào Trung Nguyên tập kích chùa Thiếu Lâm chắc gã đứng vào địa vị đại thủ lĩnh và là một nhân vật tối quan trọng trong đoàn võ sỹ mới phải.

Gã bắt giữ anh thủ lĩnh cùng Ônng Bang chúa còn thì giết hết, có thể nói là gã đã toàn thắng và sẽ thẳng tiến vào Trung Nguyên. Dè đâu gã lại nhảy xuống vực thăm tự tận. Lúc trước, tôi đã nhìn xuống khe núi, chỉ thấy mây toả mịt mù, sâu không rõ đáy. Gã đã nhảy xuống thì dù võ công cao đến đâu, cái thân thể bằng xương bằng thịt cũng nát ra như cám.

Tôi giật mình kêu rú lên một tiếng thất thanh. Trong chuyện kỳ dị lại xảy ra việc khác còn kỳ dị hơn. Tôi vừa kêu rú lên, bỗng nghe tiếng trẻ nít khóc oe oe từ dưới khe núi vọng lên, tiếp theo là một vật đen sì ở dưới khe bay vọt lên không, rơi nhẹ đánh "xạt" một tiếng vào chỗ Ônng Bang chúa ngã ra còn nằm đó, tiếng trẻ nít vẫn khóc thét lên không ngừng.

Té ra cái vật rớt xuống bên mình Ôn Bang chúa chính là đứa nhỏ lúc nãy. Bấy giờ tôi hết sợ rồi, liền từ trên ngọn cây nhảy xuống, chạy lại xem thì thấy đứa nhỏ nằm ngang trên bụng Ôn Bang chúa khóc hoài. Tôi nghĩ một lúc mới hiểu rõ: nguyên lúc thiếu phụ Khất Đan bị giết, đứa con nàng tuy ngã xuống đất, nhắm mắt ngừng thở nhưng thực ra chưa chết.

Gã người Liêu trong lúc xót thương khóc vợ, đặt tay lên mũi đứa nhỏ không thấy hơi thở, tưởng là vợ con cùng chết cả rồi, liền ôm cả hai cái xác nhảy xuống vực. Đứa nhỏ bị chấn động, đột nhiên hồi tỉnh bật lên tiếng khóc. Gã người Liêu chân tay mau lẹ phi thường, không muốn chôn sống con dưới vực sâu, liền quăng đứa nhỏ lên theo đúng phương vị vào chỗ Ôn Bang chúa, thì quả nhiên đứa nhỏ rớt trúng bụng Ôn Bang chúa nên không bị thương.

Thế là gã người Liêu trong lúc mình đang lơ lửng chưa xuống đến đáy vực mới phát giác ra con mình chưa chết. Gã liền lập tức quăng con lên, tâm linh gã mau lẹ đã đành, nhưng tung con đúng chỗ không sai mảy may thì võ công này ai mà không khiếp sợ. Tôi nhìn anh em chết thảm, khóc ròng một lúc rồi nhấc đứa nhỏ lên, toan đập nó vào tảng đá cho chết đi.

Nhưng vừa toan liệng vào, bỗng nghe nó khóc thét lên, tôi nhìn mặt nó một cái, thấy má nó bụ bẫm đỏ hây, mắt nó đen láy và trong sáng đang nhìn tôi. Nếu tôi không trông vào mặt nó thì đã quật chết tươi rồi, chả còn chuyện gì nữa. Nhưng tôi trông bộ mặt khả ái không nỡ hạ độc thủ. Tôi nghĩ thầm trong bụng: "Quật chết một đứa nhỏ chưa đầy năm là một cử động hèn nhát, đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phu".

Quần chúng Cái bang có người la lên:

-Trí Quang đại sư! Bọn Liêu cầu giết đồng bào người Hán chúng ta không biết bao nhiêu mà kể. Chính mắt tôi trông thấy bọn dã man này lấy mũi dáo dài xâu trẻ con người Hán rồi cưỡi ngựa cầm bêu khắp phố phường để diễu võ dương oai! Bọn chúng giết trẻ con mình được tại sao mình lại không giết nó đi?

Trí Quang đại sư thở dài, nói:

-Quả đúng như vậy, song tấm lòng trắc ẩn ai mà không có? Hôm ấy tôi trông người thảm tử đã nhiều, quả là không nỡ trông thấy đứa hài nhi chết thảm nữa. Các bạn bảo tôi làm việc sai lầm cũng được, hay bảo tôi là nhát gan tôi cũng đành chịu, tôi vẫn để nó sống, rồi đi giải những huyết đạo cho anh thủ lĩnh cùng Ôn Bang chúa. Một là bản lĩnh tôi quá thấp kém, hai là gã người Liêu có những tuyệt kỹ dị kỳ, tôi đã gia công nào nắn, nào vỗ, nào thoa, nào dẩy, nào bóp gân cốt hì hục tay dấm mồ hôi, dùng đủ mọi cách mà anh thủ lĩnh cùng Ôn Bang chúa vẫn không nhúc nhích và không mở miệng nói được.

Trí Quang lại nói tiếp:

-Tôi chưa có cách nào giải cứu hai người, lại phập phồng lo sợ bọn tiếp viện bên Liêu kéo đến, liền dắt ba con ngựa lại, xúc anh thủ lĩnh rồi Uông Bang chúa để lên lưng ngựa. Minh tôi cưỡi một con, một tay bồng đứa nhỏ Khất Đan, một tay dắt hai ngựa đi ngày đêm về Nhạn Môn quan tìm thầy thuốc giải huyết cũng chẳng ăn thua gì.

May sao đến tối hôm sau là đủ mười hai giờ, huyết đạo hay vì tự nhiên được giải phóng. Anh thủ lĩnh cùng Uông Bang chúa nhớ ngay đến việc bọn võ sỹ nước Liêu đến tập kích chùa Thiếu Lâm, nên vừa khai thông huyết đạo, lập tức hai vị cùng tôi lại ra ngoài ải Nhạn Môn quan dò xét.

Chúng tôi thấy máu đỏ thối rơi trên mặt đất vẫn còn y nguyên như hôm qua. Tôi lại nhìn xuống vực thẳm, song thủy chung vẫn không thấy đáy. Lúc đem mai táng thi hài anh em bị uống mạng, chúng tôi kiểm điểm lại thì chỉ thấy có mười bảy tử thi, mà tính ra chết mất mười tám người, thế thì đi đâu mất một cái xác?

Nói tới đây, đại sư đưa mắt nhìn Triệu Tiền Tôn. Triệu Tiền Tôn nhăn nhó cười, nói:

-Trong đám này có một xác chết sống lại, đi đi lại lại được cho đến ngày nay. Cái xác ấy là Triệu Tiền Tôn Lý, Chu Ngô Trịnh Vương này.

Trí Quang lại nói:

-Bấy giờ chúng tôi chẳng lấy gì làm lạ, tưởng rằng trong lúc hỗn chiến, nhân huynh đây đã chết mất xác lăn xuống dưới vực thẳm cũng là chuyện thường. Chúng tôi mai táng anh em xong, mỗi cảm hờn vẫn còn nung nấu trong lòng, liền đem những xác người Liêu quăng hết xuống vực thẳm. Anh thủ lĩnh thốt nhiên quay lại hỏi Uông Bang chúa: "Này Kiếm Nhiêm! Gã người Liêu kia mà muốn giết hai ta thực dễ như trở bàn tay. Sao gã lại đá trúng các huyết đạo mà không giết chúng mình?"

Uông Bang chúa đáp: "Vụ này thật khó hiểu quá! Hai ta là nhân vật đầu sỏ, bọn ta lại giết cả vợ con yêu dấu của gã, đáng lý gã phải giết sạch bọn ta mới phải". Ba người bàn đi tán lại mãi vẫn không ra lẽ. Anh thủ lĩnh hỏi: "Gã viết chữ vào vách đá kia, hoặc giả có thâm ý gì chăng?"

Khốn nỗi cả ba chúng tôi đều không hiểu chữ Khất Đan. Anh thủ lĩnh quệt máu ở dưới đất bôi lên vách đá rồi xé mảnh áo bạch bào in vào đó. Chúng tôi thấy nét chữ Khất Đan sâu vào trong đá đến một tấc, mà gã chỉ lấy ngón tay vạch ra.

Riêng chỉ lực này chúng tôi thấy thế mà ghê sợ, liền tưởng đến hiện tượng hôm trước, bất giác trong lòng cả thẹn. Chúng tôi về quan ải, tìm đến người lái buôn ngựa, thường qua nước Liêu mua ngựa có biết chữ Khất Đan, cầm mảnh bạch bào in chữ đưa cho y coi để y dịch ra chữ Hán viết vào giấy.

Trí Quang thuật đến đó, ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một tiếng rồi tiếp tục kể:

-Ba người chúng tôi xem xong bản dịch ra Hán văn rồi người nọ nhìn người kia, ai cũng ra vẻ không tin. Chúng tôi lại đi tìm một người khác thông hiểu chữ Khất Đan nhờ dịch miệng lại từng câu cho chúng tôi nghe hết một lượt, thì ý tứ cũng đúng như bản dịch trước. Than ôi! Nếu sự thực đúng như thế, thì không những mười bảy anh em mình chết uổng mà cả bọn người Liêu trước cũng vô tội mà phải vạ can. Đối với thân nhân những người bị nạn, chúng tôi rất lấy làm hổ thẹn và hối hận suốt đời.

Mọi người nóng lòng nghe xem ý tứ những dòng chữ trên vách đá nói gì thì Trí Quang lại ngần ngừ không nói nữa, thậm chí có người sốt ruột lên tiếng giục:

-Những dòng chữ đá nói gì? Xin đại sư cho biết! Làm sao mà các vị phải hối hận?

Trí Quang nói:

-Xin liệt vị anh hùng biết cho, không phải là tôi có ý giấu giếm không chịu thổ lộ ý nghĩa trong bản văn bằng chữ Khất Đan. Liệt vị nên biết cho rằng ý nghĩa lời văn trên vách đá quả thực tình. Té ra thủ lĩnh đại ca, Uông Bang chúa và tôi đây đã làm lớn trong những cái làm phi thường, có thể nói là không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa. Trí Quang này là tên vô danh tiểu tốt trong võ lâm làm việc lầm lẩn không kể gì, nhưng còn thủ lĩnh đại ca cùng Uông Bang chúa ở vào địa vị nào? Huống chi Uông Bang chúa đã qua đời, tôi không dám làm thương tổn đến thanh danh hai vị đó. Xin anh em tha lỗi cho, tôi không thể nói việc này được.

Uông Bang chúa là Bang chúa Cái bang trước đây, oai danh lừng lẫy. Trên từ trường lão dưới đến đệ tử, ai cũng chịu ơn sâu nghĩa nặng của Bang chúa. Quần chúng Cái bang tuy nóng tính hiếu kỳ, song nghe nói việc này có hại đến thanh danh Uông Bang chúa nên không ai dám hỏi han nữa. Trí Quang thấy mọi người yên lặng, kể tiếp:

-Ba chúng tôi thương nghị một lúc, trong lòng ai nấy đều bán tín bán nghi, thế rồi tạm thời hãy để cho đứa nhỏ Khất Đan kia được toàn mạng. Chúng tôi trở về chùa Thiếu Lâm để nghe động tĩnh. Nếu quả bọn võ sỹ Khất Đan kéo đến tập kích mà chúng tôi không đương nổi bấy giờ sẽ giết đứa nhỏ cũng chưa muộn.

Chủ ý đã định, chúng tôi lên ngựa đi ngay, không kể ngày đêm về đến chùa Thiếu Lâm thì thấy anh hùng các nơi đến tiếp viện đã nhiều. Ta nên biết việc này có liên hệ đến sự yên nguy sinh tử hàng bao nhiêu triệu bách tính đất Thần Châu. Một khi đã được tin cấp báo, ai nấy đều mong góp một phần hơi sức vào công cuộc bảo vệ phái Thiếu Lâm.

Trí Quang đảo cặp mắt sáng như điện nhìn một lượt từ tả sang hữu rồi nói tiếp:

-Cuộc tụ hội tại chùa Thiếu Lâm lần này bao nhiêu bậc anh hùng nhiều tuổi hơn tôi đến tham dự rất đông, tưởng chẳng cần phải nói rõ hết mọi chi tiết. Tất cả mọi

người có mặt tại chùa Thiếu Lâm đều phòng bị rất là nghiêm ngặt. Anh hùng khắp nơi về tiếp viện mỗi ngày một đông, cuộc phòng thủ cực kỳ chu đáo cẩn mật.

Thế mà từ tiết Trùng dương tháng chín cho đến tháng chạp, suốt ba tháng trời tuyết không thấy âm hao chi hết. Mọi người toan bắt gã đưa tin ra chất vấn nhưng tìm không thấy y đâu nữa. Chúng tôi mới biết đó là tin giả, bao nhiêu người đã bị lừa dối. Trận đánh ngoài Nhạn Môn quan hai bên chết uổng không ít.

Nhưng chẳng bao lâu, Khất Đan đem quân thiết kỵ vào xâm lấn công kích các lộ quân mặt Hà Bắc. Chuyện võ sỹ Khất Đan có vào đánh lớn chùa Thiếu Lâm nữa hay không, không ai để ý tới nữa. Bọn chúng dù có đến tập kích hay không cũng thế, người Khất Đan đã thành những quân tử thù của nhà Đại Tống ta.

Thủ lĩnh đại ca, Ôn Bang chúa cùng tôi, ba người trong lòng rất hổ thẹn về việc ngoài ả Nhạn Môn quan, chỉ đem việc này kể lại với phương trượng chùa Thiếu Lâm và chỉ báo tin cho những thân nhân anh em tử nạn, còn tuyệt nhiên không nói với người ngoài. Đứa nhỏ Khất Đan gửi cho một nhà nông thôn dưới chân núi Thiếu Thất nuôi dưỡng.

Vấn đề khó giải quyết là ở chỗ sau này sẽ xử trí với đứa nhỏ đó ra sao? Chúng tôi đối với cha mẹ nó quả tàn nhẫn, nếu lại hạ thủ giết cả nó thì thật là quá độc ác. Bằng nuôi cho nó lớn khôn mà người Khất Đan đã thành kẻ tử thù của chúng ta thì phỏng có khác gì nuôi ong tay áo?

Sau thủ lĩnh đại ca lấy trăm lạng bạc giao cho nhà nông để y nuôi dưỡng đứa nhỏ và bảo vợ chồng y nhận nó làm con chính thức. Khi nó khôn lớn cũng không cho nó biết là đã lãnh tiền để nuôi nó. Vợ chồng nông gia này không có con, mừng như bắt được cửa, liền vâng lời ngay, vì vợ chồng ấy không biết đứa nhỏ này là dòng máu Khất Đan.

Trước khi đem đứa nhỏ đến núi Thiếu Thất, chúng tôi đã thay quần áo như trẻ con bên Hán. Nên biết rằng nhân dân Đại Tống thâm thù người Khất Đan đến tận xương tuỷ. Ai biết nó là dòng dõi Khất Đan giả trang cũng tìm cách giết nó...

Kiều Phong nghe đến đây đã đoán ra được tám chín phần, giọng run run hỏi:

-Trí Quang đại sư! Tôi... tôi... xin hỏi, nhà nông ở chân núi Thiếu Thất đó họ gì?

Trí Quang đáp:

-Bang chúa đã đoán ra, tôi chẳng giấu làm gì vô ích, nhà nông đó họ Kiêu tên gọi Tam Hoè.

Kiều Phong lớn tiếng la lên:

-Không! Không phải!... đại sư chớ nên bịa chuyện hồn ma để vu hãm tôi. Tôi đường đường là người Hán tộc, sao lại bảo tôi là dòng giống mọi rợ Khất Đan. Nếu đại sư còn nói lằng nhằng thì tôi... tôi... sẽ... Tam Hoè công là gia gia thân sinh ra tôi, đại sư còn nói...

Đột nhiên Kiều Phong nhảy lại trước mặt Trí Quang, túm lấy ngực áo. Đơn Chính cùng Từ trưởng lão la lên:

-Không được! Không được!

Rồi sấn đến toan cướp Trí Quang lại. Kiều Phong chân tay rất mau lẹ, túm lấy mình Trí Quang kéo đi xa ra. Con Đơn Chính là Đơn Trọng Sơn, Đơn Thúc Sơn, Đơn Quý Sơn, ba gã nhảy xổ tới sau lưng Kiều Phong để cứu Trí Quang. Kiều Phong giận như điên cuồng, nắm lấy Đơn Thúc Sơn quăng ra xa, rồi lại nắm lấy Đơn Trọng Sơn đẩy mạnh một cái. Lần thứ ba, ông nắm lấy Đơn Quý Sơn ném xuống đất, chân dậm lên đầu gã.

Đơn thị ngũ hổ tiếng tăm lừng lẫy một dải Sơn Đông. Năm anh em thành danh đã lâu, nào phải hạng hậu bối ở lâu tranh túp cỏ mới ra đời. Thế mà Kiều Phong tay trái nắm Trí Quang, tay phải túm luôn ba gã đại hán như cầm nắm rơm ném đi, chẳng ai chống cự được mảy may. Mọi người trông thấy đều hết hồn, miệng há hốc ra.

Đơn Chính cùng Đơn Bá Sơn và Đơn Tiểu Sơn, ba người xót tình máu mủ, toan nhảy xổ vào cứu viện nhưng thấy Kiều Phong dẫm lên đầu Đơn Quý Sơn, biết rõ thần lực của ông ghê gớm, chỉ khẽ vận động kinh lực xuống chân là Đơn Quý Sơn sẽ bị gãy xương toi mạng. Vì thế mà ba cha con Đơn Chính phải dừng chân không dám tiến lại nữa. Đơn Chính kêu lên:

-Kiều Bang chúa! Ta hãy lấy điều phải chằng nói chuyện với nhau, sao lại hành động nóng nảy như thế? Đơn gia tôi với Bang chúa vốn không thù không oán, vậy Bang chúa buông tha con tôi ra.

Từ trưởng lão cũng nói:

-Kiều Bang chúa! Trí Quang đại sư là người khắp giang hồ ai cũng kính trọng, Bang chúa không được hại đến tính mạng đại sư.

Kiều Phong cảm tức máu sôi, lớn tiếng nói:

-Đúng rồi! Kiều Phong này với nhà họ Đơn không oán không thù, Trí Quang đại sư là người mà tôi vẫn tôn kính. Các ông... các ông... muốn cất ngôi Bang chúa của tôi thì tôi xin chấp tay nhường lại. Sao phải bày đặt ra câu chuyện này để khinh miệt tôi? Tôi... tôi... Kiều mỗ này có làm điều chi mờ ám bại hoại... sao các ông lại bức bách tôi đến thế?

Mấy câu sau Kiều Phong nói với giọng nghẹn ngào. Mọi người nghe không khỏi tỏ ý đồng tình. Khi nghe thấy Trí Quang đại sư xương cốt trong mình kêu rắc rắc, ai nấy đều biết rằng tính mệnh đại sư chỉ một hơi thở là xong. Đại sư sống hay chết đều ở trong tay Kiều Phong.

-----oOo-----